

PROLOGAS

KAI MAN BUVO DVIDEŠIMT, KARTĄ BROLIS MŪSŲ ŠEIMAI priklausančios kirpyklos galiniame kambarėlyje paklausė:

– Matai šį telefoną, Kriste? Po kelių minučių, lygiai šeštą, jis suskambės. Ir žinai, kas skambins?

Laukiau, ką jis toliau sakys, nes prisispyręs stebeilijo į mane.

– Edita Piaf.

Jis labai mėgo su manimi juokus krėsti. Gali sakyti, tai buvo jam didžiausias malonumas; žinodamas, kad be proto juo žaviuosi, jis visada tuo piktnaudžiaudavo vedžiodamas mane už nosies.

Bet čia pokštas buvo kiek per žiaurus, ir aš vargiai juo patikėjau.

Edita Piaf...

Tais laikais, dar gerokai prieš pasirodant filmui su Marion Kotijar, visi jau puikiai žinojo tą artistę, Belvilyje gimusią skurde ir tapusią tikra legenda, taip sakant, prancūzų dainos įsikūnijimu. Mažylė Piaf! Nėra dienos, kad radijas netransliuotų jos *Milordo (Milord)*, *Ne, man nieko negaila (Non, je ne regrette rien)* ar *Vyras ant motociklo (L'Homme à*

la moto). Visi prancūzai domėjosi jos asmeniniu gyvenimu, regėjosi, lyg būtų palaikę su ja artimą pažintį. Laikraščiai nepavargdami aptarinėjo jos meilės istoriją su dainininku Ivu Montanu, paskui su įžymiu boksininku Marseliu Serdanu, tragiškai žūsiančiu aviakatastrofoje! 1952 metais Marlena Dytrich buvo Niujorke įvykusios Piaf santuokos su dainininku Žaku Pilsu liudytoja. Jos aplinką sudarė tokie garsūs miuzikholo artistai, kaip Šarlis Aznavūras, Žoržas Mustaki, Brunas Kokatriksas. Ji dainavo ne viename įsimintiname koncerte Olimpijoje. Buvo šnekama apie gležną jos sveikatą, o jos silpnumas – nepamirštamas balsas, trykštantis iš kenčiančio, apniokoto kūno – žadino dar didesnę publikos simpatiją.

Aš pakartoju:

– Edita Piaf...

Teo matė, kad netikiu, ir, skaitydamas mano mintis kaip iš knygos, pakartojo savo pranašystę:

– Pamatysi. Šeštą valandą suskambės telefonas. Ir ragelį pakelsi tu. Imi ragelį, dedi prie ausies, bet netari nė žodžio! Tučtuojau perduodi jį man.

Jis atrodė toks rimtas! Pagaliau gal iš tikrųjų... Tai tarusi sau, sunkiai įsivaizdavau, dėl ko didžioji, garsioji Edita Piaf būtų skambinusi mano broliui Teo namo!

Dirstelėjau į sieninį laikrodį. Teo daugiau neištarė nė žodžio. Atrodė įsitempęs.

Staiga ant spintelės, kurios stalčiuokuose tėtis laikė visus savo popierius, sučiurškia telefonas. Matau, kaip brolis nervingai kumšteli man, kad paімčiau ragelį. Aš jį pakeliu, pridedu prie ausies. Išgirstu žemą balsą:

– Alio...

Mikliai atkišu ragelį broliui, tiksliau – jis plėšte išplėšia man jį iš rankų ir duoda ženklą dingti.

Išsliūkinu į sodą. Degu smalsumu. Kaip pašėlusį plaka širdis. Man rodėsi, kad telefono ragelyje išties atpažinau Mažylės Piaf balsą.

Palaukiau. Ten, viduje, Teo pokalbiui nebuvo galo. Ne-kantravau. Norėjau sužinoti šio mįslingo nuotykių įminimą! Pagaliau brolis išėjo pas mane. Jis spindėjo.

– Na, ar aš tau nesakiau?

Norėjau jam pateikti tūkstančius klausimų, tačiau Teo turėjo laiko išklausyti tik pirmąjį.

– Man reikia skubėti. Aš esu pas ją pakviestas. Ten bus visi jos draugai.

– Pakviestas pas Editą Piaf?

Šįkart daugiau neabejojau. Bet jis manęs nebesiklausė. Jau atsuko nugarą. Paliko kaip įkastą, o pats nudūmė namo. Skubėjo persirengti ir bėgti į pasimatymą dar nežinodamas, kaip ta pažintis pakeis jo gyvenimą – jo ir visų mūsų.